

Arrest

nr. 190 054 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 7 augustus 2007 in het huwelijk met G.E.H., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 23 januari 2008 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 juni 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 50 248 van 27 oktober 2010 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juni 2010 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 september 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoeker op 13 september 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND-
GEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 07.07.2010 (bijlage 21). Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van beslissing werd op 27.10.2010 verworpen door de RVV.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene huwde op 07.08.2007 te Marokko met een Belgische onderdane ([G.E.H.] [...]). Hij kwam op 24.11.2007 in het bezit van visum typ[e] D met het oog op gezinshereniging naar België en werd op 23.06.2008 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, welke op 06.03.2009 werd omgezet naar ene F kaart. Op 01.06.2010 werd echter door de DVZ een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht aangezien er van samenwoning of relatie met Mevr. [E.H.] geen sprake meer was. Deze beslissing (bijlage 21) werd op 07.07.2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van beslissing werd op 27.10.2010 verworpen door de RVV.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij gaf geen gehoor aan het bevel dat hem in 2010 werd betekend en verbleef al die tijd in illegaal verblijf op het grondgebied. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene gaf geen gehoor aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 07.07.2010 werd betekend (ook niet na verwerping van het beroep tegen dit bevel) en verbleef al die tijd in illegaal verblijf op het grondgebied. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Verzoeker wordt bovendien niet meer vastgehouden.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van [de] Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 septies dd. 13-09-2016 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 13-09-2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Door geen melding te maken van de individuele belangen van verzoeker m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten, met name diens privé- en gezinsleven en de komst van een baby, blijft verzoeker in het ongewisse nopens het feit of verwerende partij diens individuele belangen wel in overweging heeft genomen, nu de bestreden beslissing enkel melding maakt van de dwingende maatschappelijke behoeften.

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overwoog in essentie dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gebaseerd op artikel 7 vreemdelingenwet, een politimaatregel uitmaakt, waartegen een eerder ingediende aanvraag voor een machtiging tot verblijf in de zin van art 9 lid 3 vreemdelingenwet zich niet kan verzetten, voor zover tenminste geen schending van een fundamenteel recht met directe werking in België ingeroepen werd in de aanvraag. Door aldus te oordelen miskent de administratieve rechter de draagwijdte van artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die de administratie opleggen om alle omstandigheden van de zaak in overweging te nemen, waaronder tevens de indiening van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf en de omstandigheden die daarin worden aangehaald als buitengewoon, vooraleer, desgevallend, een verwijderingsmaatregel te nemen. De schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid

oplegt om een beslissing te nemen op basis van alle elementen in het dossier, en dat voortvloeit uit artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen, volstaat om te leiden tot cassatie van het bestreden arrest. " (RvS. Nr. 198.507, 3 december 2009, T. Vreemd. 2010, afl. 3, 260.)

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, geen melding maakt dat verzoeker alsnog een wettelijk basis heeft om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, zelfs in tegendeel. Nochtans was verwerende partij genoegzaam op de hoogte van zijn juridische situatie.

Het staat derhalve vast dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met de formele motiveringsplicht, daar niet alle elementen in aanmerking werden genomen.

Op deze wijze wordt aan verzoeker de mogelijkheid ontnomen om diens beroepsmogelijkheden op correcte wijze en naar behoren in te schatten, wat nochtans de doelstelling is van deze formele motiveringsverplichting.

Een bestuurshandeling van een bevoegde overheid dient naast de juridische en feitelijke overwegingen, tevens op afdoende wijze gemotiveerd te zijn.

Het één en ander houdt in dat de motivering evenredig moet zijn met de bedoelde beslissing. "Volgens artikel 62 vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen moet de overheid de bestuurde de redenen geven waarmee de beslissing is genomen. De overheid moet in de akte de juridische en feitelijke argumenten op afdoende wijze opnemen. Afdoende betekent dat de motivering evenredig moet zijn aan de beslissing. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 63.036, 14 juni 2011 <http://www.cce-rw.be> (16 december 2011); T. Vreemd. 2011, afl. 4, 352.)

"Het opgegeven motief moet niet enkel in rechte en in feite juist zijn maar ook van die aard dat het de genomen beslissing naar redelijkheid kan dragen. Dit houdt in dat de beslissing het resultaat is van een evenwichtige afweging van alle betrokken gegevens en belangen en moet normaal in de formele motivering tot uitdrukking komen. " (R.v.St (12e k.) nr. 111.225, 9 oktober 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (23 september 2003); CDPK 2003, afl. 2, 359.)

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage 13septies), m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten, geen gewag maakt van de voornoemde feitelijke gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13septies geen melding wordt gemaakt van deze situatie, nochtans dienen deze overwegingen mee in ogenschouw te worden genomen om de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Artikel 8 EVRM, hoewel niet van openbare orde, heeft immers rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de bestreden beslissing niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Conform art. 8 EVRM dient er immers vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezinsleven en vervolgens of er -een positieve dan wel een negatieve verplichting uit voortvloeit voor de Staat.

Deze afweging werd niet gemaakt.

Verzoeker begrijpt niet waarom de Gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening houdt met diens feitelijke gezinssituatie, waarvan de bewijzen werden overgemaakt en die zich in het administratieve dossier bevinden.

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm op de vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet. De toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet aan artikel 8 EVRM getoetst worden. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat de Raad vreemdelingenbetwistingen (RvV) is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in

een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. Het bestreden arrest schendt de motiveringsplicht. (RvS (14e k.) nr. 193.522, 26 mei 2009 <http://www.raadvst-consetat.be> (16 juli 2012); T. Vreemd. 2012, afl. 2, 148.)

Het loutere feit dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke situatie van verzoeker en er geen onderzoek werd verricht naar de mogelijkheden voor verzoeker in zijn land van herkomst, brengen op zich mee dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het feit dat de gezinssituatie van verzoeker niet besproken wordt en er enkel wordt verwezen naar de eerder opgelopen veroordeling, is onaanvaardbaar.

Verwerende partij laat duidelijk na een belangenafweging te maken.

2.

Verzoeker stelt dat zij de motivering uit artikel 74/14 §3,4° Vw, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan het rijk vrijwillig te verlaten, omdat er omdat hij reeds in 2010 het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op hem niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die geen enkele rechtsgrond of een wettelijk motief om alsnog in het rijk wettig te verblijven.

Wat er ook van zij verzoeker verwijst naar het Unierecht, waarbij verwerende partij in alle gevallen correct dient toe te passen.

Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat een lidstaat géén einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot (en bij uitbreiding een derdelands partner) van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd).

Dat volgt uit HvJ 13-02-1985, 267/83, Diatta, punten 20-22, en HvJ 08-11-2012, C-40/11, lida, punt 58.

Dat het Grondwettelijk Hof zich in arrest nr. 121/2013 op dit punt niet heeft uitgesproken, hoewel de vraag uitdrukkelijk voorgelegd was door de verzoekers (het eenenveertigste middel in zaak nr. 5354, zie overweging B.38.1).

Juridisch gezien is het niet nodig dat het GwH de rechtspraak van het Hof van Justitie bevestigt, opdat die laatste uitwerking zou hebben in de Belgische rechtsorde. België moet in alle gevallen het Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, correct toepassen.

Verzoeker beschikt bijgevolg wel degelijk over een wettelijk motief om alsnog zijn verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

De bestreden beslissing zegt ook niet waarom verzoeker het grondgebied dient te verlaten buiten dan te vermelden dat hij reeds sedert 2010 het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die hij niet zou naleven.

Verzoeker is nog steeds gehuwd met mevrouw [G.E.H.]. Volgens artikel 40 ter VW is er geen samenwoning vereist om een verblijfsaanvraag in te dienen. Bovendien wordt hij ten laste genomen door zijn zus, zodat hij ook in toepassing van artikel 47/1 Vw een aanvraag tot gezinshereniging kan instellen in functie van zijn zus.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing aldus een eerste ‘beslissing tot verwijdering’ betreft, zodat een termijn voor vrijwillige vertrek moest worden toegestaan. Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt zonder echter in de bestreden beslissing te zeggen waarom er dient afgeweken te worden van artikel 74/14 §3 VW. bovendien blijkt immer dat voor wie de bestreden maatregelen een eerste beslissing tot verwijdering betreft, niet te vallen onder één van de uitzonderingen, minstens wordt dienaangaande niet gemotiveerd (arrest rvv 128856 dd. 5 september 2014).

Immers is het niet vrijwillig vertrekken voor het verblijf zonder houder te zijn van een geldig visum waarbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeerverplichting van verzoeker, die geen geldig visum

heeft , geenszins een beslissing tot verwijdering is, geen uitzonderingsgeval opgesomd in artikel 74/14, §3 van de Vw.

Verzoeker is nog steeds gehuwd met mevrouw [G.E.H.]. Volgens artikel 40 ter VW is er geen samenwoning vereist om een verblijfsaanvraag in te dienen. Bovendien wordt hij ten laste genomen door zijn zus, zodat hij ook in toepassing van artikel 47/1 Vw een aanvraag tot gezinshereniging kan instellen in functie van zijn zus.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing aldus een tweede ‘beslissing tot verwijdering’ betreft, zodat er kan afgeweken worden van een termijn voor vrijwillige vertrek.

Dat verwerende partij haar motiveringsplicht schendt zonder echter in de bestreden beslissing te zeggen waarom er dient afgeweken te worden van artikel 74/14 §1 VW.

Verweerder vermeldt geen enkel motief houdende de specifieke situatie eigen aan de persoon van verzoeker. Verzoeker wenst op te merken dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 27 oktober 2010. Dat er ondertussen meer dan 5 jaar overheen zijn gegaan zodat verwerende partij minstens de specifieke situatie van verzoeker dient te onderzoeken, hetgeen in casu niet werd gedaan. Evenmin wordt er met één woord gerept over de duur van het verblijf, het bestaan van andere familiale en sociale banden.

Gelet op het voorgaande staat het dan ook vast dat verzoeker niet valt onder toepassing van deze uitzonderingsmaatregel, minstens dient door de Raad te worden vastgesteld dat de motivering voor het terugleiden naar de grens (die gebaseerd is op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet), met name dat verzoeker zonder geldig visum in het Rijk verblijft gebrekkig is en niet kan verantwoorden waarom er dient overgegaan te worden tot een gedwongen repatriëring.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 septies afgeleverd aan verzoeker.”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad merkt tevens op dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet impliceert dat verweerder steeds in een administratieve beslissing moet aangeven dat hij een belangenafweging heeft doorgevoerd. De formele motiveringsplicht noopt verweerder slecht om uiteen te zetten op basis van welke argumentatie hij een administratieve beslissing heeft genomen en aan deze verplichting werd in casu voldaan. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder zijn individuele situatie in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers verwezen naar het feit dat verzoeker initieel naar België kwam met het oog op studies, dat hij vervolgens een verblijfsrecht verwierf op basis van een huwelijk en dat er een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf nadat werd vastgesteld dat hij geen gezin vormde met zijn Belgische echtgenote. Verweerder heeft daarnaast geduid dat verzoeker ook reeds een bevel kreeg om het land te verlaten en dat een beroep dat hij indiende tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen. Aangezien verzoeker het schijnbaar zelf niet nuttig achtte om, tijdens zijn jarenlange onwettig verblijf en voorafgaand aan de bestreden beslissing, een verblijfsaanvraag in functie van zijn zus in te dienen kan hij ook niet voorhouden dat verweerder hieromtrent enige beschouwing in de bestreden beslissing diende op te nemen. Er blijkt evenmin dat de bestreden beslissing enig aspect van het privé-, gezins- of familieleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) valt in het gedrang brengt waaromtrent verweerder aanvullende toelichtingen had dienen te verstrekken. Het enkele feit dat verzoeker langdurig onwettig in het Rijk verbleef en zich bijgevolg schuldig maakte aan een misdrijf laat de Raad ook niet toe te concluderen dat op verweerder enige bijkomende motiveringsplicht zou rusten.

Verzoekers betoog dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, duidelijk aangegeven dat hij verzoeker geen termijn toekende om vrijwillig het land te verlaten omdat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 7 juli 2010 werd betekend.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker in wezen dat voormelde wetsbepaling niet kan worden aangewend bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing omdat verweerder onterecht een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf heeft genomen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers kritiek niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissing, doch tegen de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juni 2010 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en dat het beroep dat verzoeker tegen deze beslissingen instelde bij arrest nr. 50 248 van 27 oktober 2010 reeds werd verworpen.

Voorts moet de Raad opmerken dat verzoeker zijn standpunt baseert op de veronderstelling dat hij op het ogenblik dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen nog gehuwd was met zijn Belgische echtgenote. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman echter dat verzoeker verkeerdelijk in de overtuiging was dat hij nog was gehuwd en dat hij in werkelijkheid sedert 29 mei 2013 uit de echt is gescheiden. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoeker nog een belang heeft bij dit onderdeel van het middel, nu het, gezien de verklaringen van verzoekers raadsman, gebaseerd is op een incorrecte premisse. Bovendien blijkt hoe dan ook niet dat verzoeker zich, op basis van zijn huwelijk met G.E.H., ooit kon beroepen op de regels van het Unierecht om een verblijfsrecht te genieten, daar geenszins wordt aangetoond dat zijn vroegere Belgische echtgenote ooit gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer.

Door te stellen dat hij tijdens zijn onwettig verblijf in het Rijk werd ten laste genomen door zijn in België verblijvende Spaanse zus maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij enig recht op verblijf aan het Unierecht zou kunnen ontleen dat zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Het gegeven dat hij, in functie van zijn zus en overeenkomstig de bepalingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsaanvraag kon indienen impliceert tevens niet dat het Unierecht in casu in enig verblijfsrecht voorziet voor een vreemdeling in verzoekers situatie. Verzoeker diende, zoals reeds gesteld, ook geen verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in voor de in casu bestreden beslissing werd genomen. Hij deed dit pas nadat de bestreden beslissing was genomen en zijn aanvraag werd daarenboven op 6 juni 2017 door verweerder afgewezen, waardoor hij moeilijk kan voorhouden dat vaststaat dat hij over enig verblijfsrecht in functie van zijn zus beschikte.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen enig verblijfsrecht had dat zou verhinderen dat ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om geen termijn meer toe te staan om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

De vaststelling dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd ter kennis gebracht reeds dateert van 1 juni 2010 – verzoeker stelt verkeerdelijk 27 oktober 2010 – en dus reeds meer dan vijf jaar geleden werd betekend houdt niet in dat verweerder niet naar deze beslissing kan verwijzen om toepassing te maken van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan aan de hand van verzoekers uiteenzetting niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoekster een bevel afgeleverd (bijlage 13 septies). Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerder nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals het feit dat hij ten laste werd genomen door zijn zus en daaruit wellicht wel degelijk een rechtsgrond heeft om verblijfsrecht in het Rijk te kunnen bekomen met wie hij samen een gezinsleven vormt.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bijvoorbeeld geen bevel met vasthouding m.o.o. verwijdering afgeleverd.

Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt ook niet uit wanneer verzoeker werd gehoord. Wordt verzoeker vóór de aflevering van de bestreden beslissing of erna gehoord?

Verzoekende partij verwijst eveneens naar artikel 74/13 van de VW en stelt dat dat zonder twijfel de bijlage 13 septies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de VW dat derhalve de Richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese Richtlijn van toepassing is. Rekening houdend met de hogere norm van toepassing zijnde in het gemeenschapsrecht.

Verzoeker meent dat het hoorrecht ongetwijfeld geïncorporeerd werd in het Handvest, dat dit hoorrecht, in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is, en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen haar de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald heeft hij nog steeds gehuwd is, hoewel hij jarenlang feitelijk gescheiden leeft, ten laste werd genomen door zijn zus en bovendien een duurzame relatie met mevrouw, van Belgische nationaliteit, waarin zij een belangrijke rol vervult. Deze duurzame relatie valt onder het begrip "gezin". Verzoekster is afhankelijk van hem, dat de verwerende partij hiermee minstens rekening diende te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dan ook dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin. Dat nieuwe verwantschapsbanden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezin wordt beschermd. Dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie. Dat dit werd bevestigd door het EHRM in het arrest Kroon.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat dit eenvoudigweg blijkt door het niet vermelden ervan in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zij uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door de legale situatie van verzoeker om te zetten in een legaal statuut of minstens hem de kans te geven zijn illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kiezen voor een nieuw bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt immers niet uit wanneer verzoeker werd gehoord. Werd verzoeker vóór de aflevering van de bestreden beslissing of erna gehoord?

Verzoeker wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon

ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op een afdoende wijze door verzoekster aannemelijk gemaakt. Deze middelen zijn in de besproken mate ernstig en derhalve gegrond.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht te hebben geschonden.”

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet in een motiveringsplicht en die bepaalt dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Er dient te worden toegelicht dat een eventuele miskennis van de hoorplicht echter slechts tot de nietigverklaring van een na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; van 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en van 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij zet weliswaar uiteen dat hij door zijn Spaanse zus werd opgevangen tijdens zijn illegaal verblijf in het Rijk, maar maakt niet aannemelijk dat dit een gegeven is dat verweerder er van had kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. In dit verband kan, ten overvloede, nog worden herhaald dat verzoeker nadat de bestreden beslissing was genomen een verblijfsaanvraag in functie van zijn Spaanse zus indiende en deze aanvraag werd afgewezen en dat er ook geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat zijn bewering dat hij een effectief gezinsleven had met zijn zus enige grond heeft.

Aangezien verzoekers raadsman ter terechtzitting aangeeft dat verzoeker reeds sedert 29 mei 2013 gescheiden is kan verzoeker ook niet voorhouden dat verweerder hem nader had moeten horen omtrent zijn huwelijk.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij een duurzame relatie heeft met een vrouw met de Belgische nationaliteit en hij niet de kans kreeg hierover nadere toelichtingen te verstrekken kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel stuk bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij enige relatie heeft met een Belgisch onderdaan die van die aard is dat hij hierover verder had moeten worden gehoord en die er aanleiding had kunnen toe geven dat de bestreden beslissing niet werd genomen. In

dit verband moet de Raad ook nogmaals duiden dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing was genomen, een verblijfsaanvraag indiende in functie van zijn zus en derhalve aangaf zijn Spaanse zus en niet een Belgische vrouw te willen vervoegen in het Rijk.

In zoverre verzoeker stelt dat indien verweerder op de hoogte was geweest van het feit dat hij tijdens zijn onwettig verblijf in het Rijk onderdak kreeg bij zijn zus er misschien geen beslissing tot vasthouding zou zijn genomen, moet worden herhaald dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot vasthouding en dat verzoeker niet langer wordt vastgehouden.

Er blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend.

4.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad enkel opnieuw aangeven dat verzoeker weliswaar beweert dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en dat zijn raadsman ter terechtzitting stelt dat verzoeker concrete huwelijksplannen heeft, maar dat geen bewijs wordt aangebracht dat de Raad toelaat te besluiten dat deze beweringen enige grond hebben. Verder moet worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikels-gewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daar de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht van verzoeker kan ook niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé-, gezins- of familielevens. Verzoeker maakt met zijn toelichting ook niet aannemelijk dat hij de relaties die hij in België zou hebben met bepaalde personen niet kan voortzetten vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door deze personen bij hem, in zijn land van herkomst, uit te nodigen. Er blijkt derhalve niet dat er in casu enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou bestaan die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij een kind heeft, daar hij erkende dat hij geen gezondheidsprobleem heeft en nu niet wordt bewezen dat hij een gezins- en familielevens in België heeft dat door de bestreden beslissing in het gedrang dreigt te komen kan ook geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Het enkele feit dat verweerder verzoeker niet de kans zou hebben gegeven om een legale verblijfsstatus te verwerven laat op zich ook niet toe om te concluderen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Verzoeker kan, gelet op het feit dat hij reeds vijf jaar onwettig in het land verbleef, trouwens niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet de kans had om een verblijfsaanvraag in te dienen.

4.2.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK